

Στατιστική μελλποιών.

Ὁ ἀγαπητότερος εἰς τὸ γερμανικὸν κοινὸν συνθέτης εἶνε ὁ Φράντζ Λέχαρ τοῦ ὁποῖου ἡ «Εὐθυμη χήρα» περσεύεται 2952 φορές ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν.

Ἀμέσως μετὰ τὸν Λέχαρ ἔρχονται, ὁ Ριχάρδος Βάγνερ μὲ 1710 περσεύσεις κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα, ὁ Ἰωάννης Στράους, συνθέτης τῆς «Νυχτερίδας», μὲ 1313, ὁ Λόρτζυγκ μὲ 725, ὁ Βέρνερ μὲ 720, ὁ Μπιζέ μὲ 530, ὁ Μόζαρ μὲ 514, ὁ Ριχάρδος Στράους μὲ 291, ὁ Μασκάνη μὲ 281, ὁ Λεονκβάλλο μὲ 252, ὁ Γκουὼ μὲ 244, ὁ Μπετόβεν μὲ 187 καὶ ὁ Μέγερ μὲ 144.

*

Οἱ 25 συγγραφεῖς.

Ποιοὶ εἶνε οἱ εἰκοσι πέντε μεγάλοι συγγραφεῖς τοῦ κόσμου; Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ὑπεβλήθη ὑπὸ τοῦ «Γαλάτου» τῶν Περσίων εἰς τοὺς συνδρομητὰς του, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπάντησαν 11,247 δώσαντες τὰς περισσοτέρας ψήφους εἰς τὸν Βικτωρ Οὐγκὼ καὶ τὰς ὀλιγωτέρας εἰς τὸν Μίλωνα. Ὁ Βικτωρ Οὐγκὼ ἦλθε πρῶτος μὲ 7,323 ψήφους, μετ' αὐτὸν δὲ ἦλθον ὁ Σαίξπηρος, μὲ 7,264 ψήφους, ὁ Ρακίνας μὲ 7221, ὁ Κορνήλιος μὲ 7,137, ὁ Βιργίλιος μὲ 6,910, ὁ Μολιέρος μὲ 909, ὁ Ὀμήρος μὲ 6,894, ὁ Δάντης μὲ 6,611, ὁ Γκαῖτε μὲ 6,482, ὁ Βυσσούετος μὲ 6,375, ὁ Λα Φονταίν μὲ 5,976, ὁ Λαμχρτίνος μὲ 5,526, ὁ Στωβριάνδος μὲ 5,408, ὁ Βολταῖρος μὲ 5,311, ὁ Κικέρων μὲ 4,562, ὁ Πασκάλ μὲ 4,558, ὁ Μυστέ μὲ 3,934, ὁ Βαλζάκ μὲ 3,486, ὁ Σοφοκλῆς μὲ 3,356, ὁ Ὀράτιος μὲ 3,250, ὁ Σχίλλερ μὲ 3,101, ὁ Σεβόατες μὲ 2,957, ὁ Ρουσσώ μὲ 2,853 καὶ τελευταῖος ὁ Μίλτων μὲ 2,347. Οὕτω ἐκηρύχθησαν μεγάλοι τρεῖς Ἕλληνες, τρεῖς Λατίνι, δέκα τρεῖς Γάλλοι, δύο Ἀγγλοὶ, δύο Γερμανοί, εἰς Ἰταλὸς καὶ εἰς Ἰσπανός.

*

Τὰ ἄνθη

Πολλοὶ ἀπὸ τὰς ἀναγνωστρίδας μας θὰ ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ καλλιεργοῦν ἄνθη εἰς δοχεῖα ἐντὸς τῶν δωματίων.

Τὰ ἄνθη αὐτὰ σπανίως εὐδοκιμοῦν, ὅχι τόσον διότι εἶνε δύσκολος ἡ διατήρησις των, ὅσον διότι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ τὰ διατηρήσουν ἀγνοοῦν μερικoὺς στοιχειώδεις κανόνες τοὺς ὁποῖους πρέπει νὰ ἔχουν διαρκῶς ὑπ' ὄψιν. Τὸ ἐντὸς τῶν δοχείων χῶμα ἐν πρώτοις πρέπει νὰ λαμβάνεται φροντὶς νὰ μὴ εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον παχύ.

Ὅταν τὰ φυτὰ ἀρχίζουσιν νὰ κιτρινίζουσιν, δεῖ-

ξουν δηλαδὴ τάσεις μαρασμοῦ, πρέπει ἀμέσως νὰ μεταφυτεύωνται εἰς ἄλλο δοχεῖον.

Μὲ μεγάλην προσοχὴν πρέπει νὰ ἐκλέγεται τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον μένουν ἐκτεθειμένα. Εἰς τὸν ἥλιον πρέπει νὰ ἐκτίθενται τὴν πρωΐαν καὶ τὰς ὥρας τοῦ ἀπογεύματος.

Ὁ ἥλιος τῆς μεσημβρίας τὰ βλάπτει πολὺ. Ὅταν μεταφυτευθῶν ἀπὸ ἐνὸς δοχείου εἰς ἄλλο, πρέπει νὰ μείνουν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας εἰς τὴν σκιάν.

Τὸ πότισμα πρέπει νὰ γίνεται ἐν μέτρῳ, διότι ὅταν γίνεται πολὺ συχνὰ βλάπτει. Τὸ χῶμα ὅμως εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε φυτευμενὰ πρέπει νὰ διατηρεῖται μᾶλλον ὑγρόν.

Τὸ ὕδωρ μὲ τὸ ὁποῖον γίνεται τὸ πότισμα δεῖν νὰ ἔχη πάντοτε τὴν θερμοκρασίαν τοῦ δωματίου.

Ὅταν βρέξη, καλὸν εἶνε νὰ ἐκτίθενται ὀλίγην ὥραν εἰς τὸ ὑπαίθριον.

*

Διὰ μίαν μούμιαν.

Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μαγχεστρίας Ἐλιοτ Σμιθ προσέβη ἐσχάτως εἰς βαθιτὰν μελέτην τῆς μούμιαις τοῦ Ρα Νερέρη κατατεθειμένης εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Βασιλικοῦ Κολλεγίου τῶν διδασκόντων τῆς Ἱατρικῆς, συνεπέρανε δὲ ὅτι εὗρίσκετο ἐνώπιον μούμιαις ἀρχαιοτέρας κατὰ ἑνδεκα αἰῶνας πάσης ἄλλης γνωστῆς μούμιαις. Ἀνάγεται ὁμολογουμένως εἰς τὴν τετάρτην αἰγυπτιακὴν δυναστείαν καὶ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ τέχνη τῆς βαλσαμώσεως ἀνήκει ἐν ὅλῃ τῇ τῇ τελειότητι εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην ἐποχὴν.

*

Ἰωβιλαῖον τῆς Πάτης.

Ἡ Πάτη ἥτις ἐώρτασε τὴν πεντηκονταετηρίδα τῆς ἐπὶ σκηνῆς ἐμφανίσεώς της, εἶχεν ἐμφανισθῇ τὸ 1859 τὸ πρῶτον εἰς τὴν σκηνὴν τῆς Μουσικῆς Ἀκαδημίας δεκαεξαέτις.

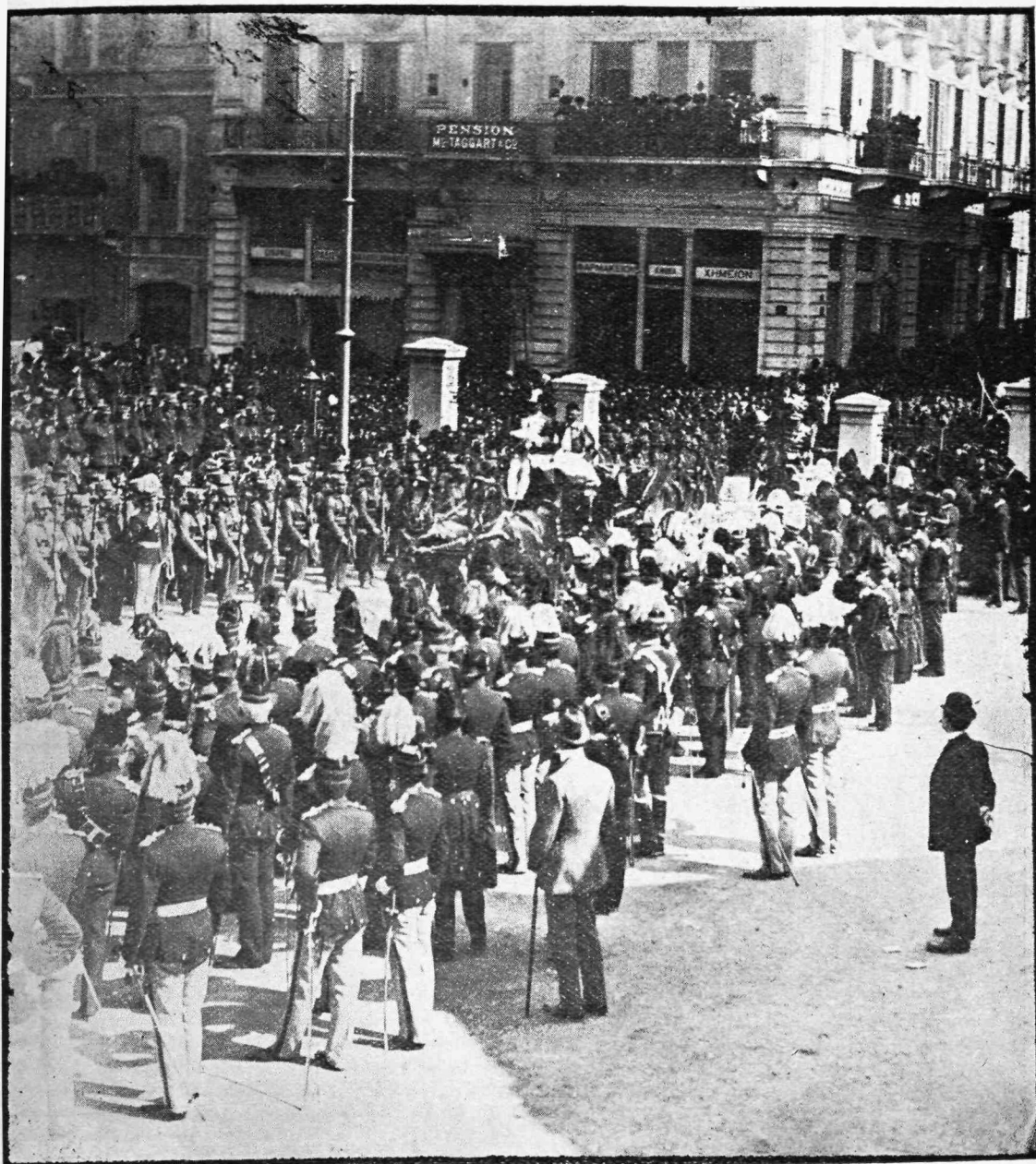
Ἡ πρώτη μισθοδοσία της ἦτο 500 φράγκα τὴν ἑβδομάδα, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγιστων ἐτῶν ἐλάμβανεν 6—8 χιλ. φρ. κάθε βραδύ.

Καθ' ὅλον τὸ καλλιτεχνικὸν της στάδιον υπολογίζεται ὅτι ἐκέρδισεν ἀπὸ τὴν φωνὴν της ὑπὲρ τὰ 25 ἑκατομύρια φρ.

*

Ἡ βεντάγια.

Μία τῶν γνωστοτέρων ἀμερικανίδων γραφουσῶν, ἡ μὲς Καίτη Δαβιδσεν, ἐδημοσίευσεν μονογραφίαν περὶ βεντάγιας ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς της μέχρι σήμερον. Εἰς τὸ ἀμερικανικώτατον αὐτὸ

Οἱ Βασιλεῖς μεταδύνοντες εἰς τὴν Βουλὴν.

βιβλίον, εὐρίσκει τις τὰς γνώμας τῶν μεγάλι-
τέρων ἀνδρῶν περὶ τῆς βεντάγης.

Οὕτω, ὁ Γκαίτε εἰς μίαν ἐπιστολὴν ἀποκαλεῖ
τὴν βεντάγιαν στέγην τῶν ἐρώτων, ὁ Ἰούλιος
Σάνδερν ἐγράψεν ὅτι ἡ βεντάγια μιᾶς ὥραις
γυναικὸς εἶνε ἡ πτέρυξ τὴν ὁποῖαν μετεχειρίζετο
ὅταν ἀκόμη ἦτο ἄγγελος.

Ἡ βεντάγια, ἔλεγεν ὁ Μπωμαρσέ, εἶνε ἡ ἀσπίς
τῆς γυναικὸς. Ὅπισθεν αὐτῆς ὀχυροῦται διὰ νὰ
ρίψῃ τὸ βέλος τῶν βλεμμάτων της καὶ προα-
σπίζεται ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ρίπτονται ἐν νείῳ
αὐτῆς.

Μεταξὺ ὅλων τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου, αἱ
Ἰσπανίδες, καὶ ἐξ αὐτῶν αἱ κάτοικοι τῆς Ἀνδα-
λουσίας, εἶνε ἐπιτηδειότεραι εἰς τὸ νὰ μεταχειρί-
ζωνται τὸ ριπίδιον. Τίποτε δὲν ἤμπορεῖ νὰ πα-
ραβληθῇ εἰς τὴν χάριν καὶ εἰς τὴν δεξιότητα μεθ'
ἧς ἡ Ἀνδαλουσία κινεῖ τὸ ριπίδιον πρὸ τῶν
ὀφθαλμῶν της.

Ὅλη τῆς γυναικὸς ἡ φιλαρέσκεια διαφρίνεται
εἰς τὸ ἐπίχαρι τῶν κινήσεων. Ὑπῆρξε δὲ καιρὸς
κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ Ἰσπανίς δὲν ἐξήρχετο ἐκ τῆς
οἰκίας της, ἂν δὲν ἔφερε τὸ ριπίδιον εἰς τὴν χεῖ-
ρα καὶ τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν ζώνην.

